

POZNATKY Z VOJENSKOVĚDECKÉ KONFERENCE VTA AZ

Plukovník Jaroslav Mašek

1. Ve dnech 16. a 17. května 1958 byla na Vojenské technické akademii Antonína Zápotockého, vyznamenané Řádem republiky, uspořádána vojenskovědecká konference na téma „Použití druhů vojsk při organizaci a provedení útočné operace na připravenou obranu nepřítele s rozvíňováním z chodu“.

Téma i cíle konference byly stanoveny tak, aby odpovídaly hlavním úkolům vojenskovědecké práce řešeným v tomto roce na VTA AZ.

Pro jednání konference byly stanoveny tyto cíle:

- a) Řešit nejdůležitější otázky činnosti druhů vojsk při jejich rozvíňování a prolamování připravené obrany nepřítele.
- b) Studovat organizaci a plánování komplexní ochrany útočících vojsk proti zbraním hromadného ničení.
- c) Řešit ochranu vlastních radiotechnických prostředků před rušením nepřítele a řešit otázky rušení radiotechnických prostředků nepřítele.

Na základě zkušeností z konference uspořádané v loňském roce byl program jednání konference uzpůsoben takto:

První den dopoledne po zahájení konference byl zástupcem náčelníka akademie přednesen úvodní referát, k němuž byla po celé dopoledne vedena diskuse v plénu konference. Cílem úvodního referátu a zejména diskuse k němu bylo objasnit, upřesnit a sjednotit názory na zásadní otázky organizace a provedení útočné operace z chodu a použití druhů vojsk v ní. Tím vytvořit jednotný podklad pro jednání všech sekcí. Tomuto cíli bylo také přizpůsobeno zpracování závěru diskuse v plénu.

2. Výsledky jednání prvního dne dopoledne v plénu k usměrnění další činnosti sekcí konference je možno shrnout takto:

Z hlediska použití druhů vojsk a úspěšného vyřešení otázek komplexní ochrany vojsk proti nepřátelským zbraním hromadného ničení i ochrany vlastních radiotechnických prostředků jeví se jako nejvýhodnější způsob provedení útočné operace z chodu z původní obranné sestavy armády. Při určování úkolů divisím druhého sledu útočící armády plně předvídat možný vývoj situace u divisí prvního sledu a podle toho určovat úkoly divisím druhého sledu pro tři eventuality:

- a) divise 2. sledu musí převzít úkol vyřazené divise 1. sledu,
- b) divise 2. sledu bude předčasně zasazena již v hloubce prvního pásma obrany nepřítele nebo hned po jeho prolomení,
- c) divise 2. sledu plní obvyklý úkol rozvíjení útočné operace v hloubce obrany nepřítele a někdy je pro ni předvídan i obranný úkol při odrážení protiúderu nepřítele. V souvislosti s tím je třeba posoudit opodstatněnost dosavadní organizace zvláštní vševojskové zálohy armády.

Mnoho bylo diskutováno k otázkám průlomu připravené obrany nepřítele na několika směrech a většina účastníků konference se přiklonila k názoru, že takto organizovaný útok lépe vyhovuje soudobým požadavkům ochrany proti zbraním hromadného ničení. Doporučili řešit tuto otázku v rámci vojenskovědecké práce akademie a přitom přezkoušet dosavadní šířky útočných pásem svazků a armády.

Při zkoumání otázky velikosti prostorů soustředění armády a svazků byl schválen závěr, že je v budoucnu nezbytné určovat pro vševojskovou armádu prostor 10 000 km² a pro jednotlivé svazky nejméně 300 km². Je to především zdůvodněno tím, že dosavadní velikost prostoru nedovoluje uskutečňovat rozsáhlý protiatomový manévra a vskutku účinné využití ochranných a maskovacích vlastností terénu. Oprávněnost tohoto požadavku je rovněž zdůvodněna i tím, že dosud provedené studie o možnostech ženižního vybudování prostorů rozmístění v krátkých lhůtách prokazují, že nelze počítat s hodnotnou protiatomovou ochranou vojsk, a přitom je dosud málo počítáno s demaskujícími příznaky provedených ženižních prací. Bude účelnější, podle konkrétní situace, zaměřit úsilí vojsk na ženižní vybudování jednoduchých objektů pro živou sílu, především však na důkladné maskování a zajištění rozsáhlého protiatomového manévru.

Diskuse v plénu rovněž potvrdila oprávněnost soudobých požadavků na vysoká tempa přesunů vojsk. Po této stránce bude třeba zaměřit náš vývoj a kromě toho bude nezbytné hlouběji procvičovat součinnost armády s orgány civilní dopravy při zajišťování přesunů tohoto druhu. Navrhujeme provést řadu zkušebních cvičení za podmínek podobajících se válečným, aby mohla být nalezena cesta k splnění uvedených požadavků.

To jsou v podstatě nejzávažnější závěry z pléna, jež usměrnily další práci naší konference.

3. Při zkoumání možnosti zlepšení komplexní ochrany vojsk proti nepřátelským zbraním hromadného ničení dospěli soudruzi k těmto závěrům:

Potvrdili názor, který vyšel z diskuse pléna konference o možnostech průlomu připravené obrany nepřítele vojsky vševojskové armády na dvou i více směrech. Na každém směru útočit silou nejméně jednoho svazku. Útočné pásmo armády určovat v tom případě nejméně 60 km široké, pro divisi útočící z dotyku 15 km i více a pro divisi hlavního úderného uskupení do 10 km.

V tom případě je však třeba zabezpečit vyšší organizační i materiálně technickou samostatnost svazků i útvarů, zejména po stránce jejich vybavení atomovým dělostřelectvem, bojovou technikou a prostředky k ochraně a odstraňování následků nepřátelského atomového napadení.

Zevrubným studiem požadavků zajištění ochrany proti zbraním hromadného ničení všemi druhy vojsk bylo dosaženo shodného závěru, že úkoly spojené s ochranou proti zbraním hromadného ničení, zejména povahy ženijní, chemické a zdravotnické, je třeba v daleko větší míře přenášet na všechny druhy vojsk. Tomuto požadavku dosud neodpovídá ani materiální vybavení vojsk ani jejich bojová příprava. Byl podán návrh, aby výchova velitelů, výcvik vojsk i materiální vybavení jednotek všech druhů bylo zaměřeno tak, aby byly s to provádět průzkum všech druhů, speciální očistu, zřizování jednoduchých i výbušných záharasů, vyprošťování vozidel, jednoduché komunikační a mostní práce i záchranné práce vlastními silami.

V diskusi se dále dospělo k závěru, že je nezbytné zintenzivnit výcvik všech vojáků k poskytování svépomoci a vzájemné pomoci při zraněních, způsobených zbraněmi hromadného ničení. Zvlášť naléhavé je zařadit do programu bojové přípravy řidičů výcvik v první pomoci a nakládání raněných na vozidla. Provádění dosimetrické kontroly převést na jednotky a vybavit je technikou k tomu příslušnou.

Při řešení otázek komplexní ochrany proti zbraním hromadného ničení je třeba se z hlediska útočící armády zaměřit především na prostor mezi vzdáleným výchozím prostorem a předním okrajem nepřátelské obrany. Při organizační opatření k ochraně proti zbraním hromadného ničení postupovat podle těchto zásad:

- v prostorech soustředění vojsk uskutečňovat ochranu proti zbraním hromadného ničení jejich organickými prostředky,

- během přesunu až na čáru rozčlenění zabezpečit ochranu prostředky armády a frontu,

- od čáry rozčlenění po přední okraj ochranu zajistit prostředky vojsk v dotyku, popřípadě armády tak, aby prostředky divisi zůstaly uchovány pro vlastní útočnou činnost.

Účastníci konference jednomyslně dospěli k názoru, že je nezbytné vydat jednotný předpis pro organizaci komplexní ochrany vojsk proti nepřátelským zbraním hromadného ničení a zakotvit v něm také povinnosti velitelů, štábů a vojsk všech druhů.

Byl přijat návrh, aby nebyl zpracováván plán ochrany proti zbraním hromadného ničení jako samostatný dokument, protože opakuje údaje obsažené ve všech základních dokumentech operačních i druhů vojsk. Zvláštní úkoly spojené v touto ochranou budou uváděny ve vševojskovém bojovém nařízení. Úkoly druhů vojsk a složek budou nařizovány po odborné linii a uvedeny v plánech druhů vojsk. Veškerá opatření operačního zabezpečení i základní údaje o ochraně proti zbraním hromadného ničení zahrnovat do plánu operačního zabezpečení a vytvořit z něho nedílnou součást plánu útočné operace. Vzor tohoto dokumentu zpracují takticko-operační katedry VTA AZ.

Útvary chemické ochrany členit v útočné operaci na dva organicky celistvé celky, schopné zajistit odstranění následků úderů nepřátelských zbraní hromadného ničení v různých prostorech. Nazývat je chemickou zálohou.

4. Nejširšímu zájmu taktiků i techniků se těšilo řešení otázek ochrany vlastních radiotechnických prostředků a rušení radiotechnických prostředků nepřítele. Při řešení uvedených otázek byla velmi živá diskuse a bylo v ní dosaženo také nejtěsnější spolupráce mezi taktiky a technikou.

Závěry po linii protirádiové činnosti:

Směrové stanice zásadně nerozmisťovat na dominantách i za cenu zvýšení jejich počtů. Při současném stavu spojovací techniky, který nedává nejlepší podmínky pro její ochranu před rušením, je třeba radikálně přejít na systém zajišťování velení krátkými rádiovými signály a stručnými telegrafickými depešemi předávanými školeným provozním personálem.

Napříště při sestavování takticko-technických požadavků na vývoj nových rádiových a směrových stanic uplatňovat důsledně požadavek odolnosti proti rušení. Navrhuje se experimentálně zjistit mezní srozumitelnost u všech druhů rádiového provozu jako základní podmínku pro vzájemné jejich srovnání co do odolnosti proti různým metodám rušení.

Propracovat a prakticky vyzkoušet okamžitou kompresi signálů a amplitudové omezení u dosavadních typů vojenských rádiových stanic. Provést teoretickou studii možnosti úpravy frekvenčního spektra k zlepšení odstupu rušení a utajení sdělení.

Rozpracovat možnost použití kódových rádiových signálů pro velení a prostudovat možnost filtrace těchto signálů z rušení korelačními metodami.

Z hlediska racionálního využití pásma KV a s přihlédnutím k odolnosti proti rušení se jeví jako optimální amplitudová modulace s jedním postranním pásmem. Bylo by výhodné zavést tento způsob u vojenských rádiových stanic.

Účastníci diskuse dospěli k názoru, že se u VKV stanic teoreticky jeví velká přednost kódových impulzových modulací, a proto navrhuji zaměřit výzkumnou práci k jejich perspektivnímu využití ve vojenské praxi.

Na závěr konference konstatuje, že při prvním zkoumání uvedeného problému bylo odhaleno mnoho nevyřešených zásadních otázek technického, organizačního a provozního rázu, které je nutno urychleně řešit. Za tím účelem navrhuje vytvořit stálou komisi s úkolem posoudit celý problém s využitím výsledků konference a navrhnout potřebná opatření.

Po linii protiradiolokační dospěla konference k těmto závěrům:

Úsilí protiradiolokačních rušicích prostředků zaměřit v přípravném období útočné operace k zabezpečení hlavního úderného uskupení armády a v průběhu vedení útočné operace k zabezpečení svazků druhého sledu armády. To je především odůvodněno tím, že v průběhu útočné operace budou svazky 2. sledu ohroženy bombardovacím letectvem daleko více než svazky 1. sledu, které bude nepřítel napadat především atomovým dělostřelectvem a raketami.

Svazky a tylové objekty v prostoru soustředění chránit podle zásad ochrany malého plošného objektu. Přitom se zaměřit jen na takové objekty, které nemají příznivé podmínky k protiradiolokačnímu maskování. Při výhodných podmínkách pro protiradiolokační maskování nepoužívat zásadně rušičí radiolokačních bombardovacích zaměřovačů, které by mohly svou činností vojska prozradit. Kromě toho zasadit část jednotek rušičí palubních radiolokačních zaměřovačů ke klamně činnosti podle plánu operačního maskování frontu.

Za přesunů vojsk vševojskové armády z prostoru soustředění do vzdáleného výchozího prostoru a dále na čáru rozvinutí je nutno postupovat takto:

- přesun hlavního uskupení dělostřelectva a svazků 1. sledu armády chránit na citlivých místech podle zásad ochrany bodových objektů,
- podle možnosti při zaujímání vzdálených výchozích prostorů předsunout část rušičů,
- před vyražením prvního sledu z těchto prostorů je třeba chránit operační učlenění armády podle zásad ochrany velkého plošného objektu. Objektem je tu prostor ohraničený čarou dotyku a vzdáleným výchozím prostorem a po stranách hranicemi úseku průlomu. Čelní jednotky rušičů umisťovat z bezpečnostních důvodů ne blíže než 5 km od předního okraje nepřátelské obrany.

V průběhu útočné operace organisovat manévry rušičů tak, aby chránily přesuny druhých sledů a aby je bylo přitom možno soustředit k ochraně svazků odrážejících nepřátelský protiúder nebo rozvíjejících operaci. Manévry uskutečňovat postupným překračováním podle konkrétní situace po praporech nebo po rotách.

Účastníci konference zavrhlí dosavadní názory na umístění jednotek rušičů palubních radiolokátorů vně kolem chráněného plošného objektu. Při tomto umístění rušičů vznikají na přístupech k chráněnému objektu značné nerušené prostory a kromě toho je podstatně snížena možnost soustředit větší množství rušičů na směry, na nichž se projeví hlavní úsilí nepřátelského letectva.

Navrhuje se organisovat ochranu takto:

- u velkých plošných objektů rozměrů 600 až 1000 km² rozmístit jednu rotu rušičů uvnitř objektu 2 až 3 km od středu a ostatní rotu na obvodu objektu,
- u malých plošných objektů rozměrů asi 200 km² je třeba zasadit nejméně jednu rotu rušičů uvnitř objektu 2 až 3 km od jeho středu. U důležitých objektů je třeba použít nejméně ještě jedné rotu a rozmístit ji na obvodu chráněného objektu,
- u bodových objektů postupovat podle dosavadních zásad.

Při rozboru otázky organisace protiradiotechnického praporu se došlo k závěru, že je třeba přihlížet k těmto požadavkům:

- k ochraně plošného objektu rozměru svazku je třeba 4 čet,
- k ochraně velkého plošného objektu v rozměru asi hlavního úderného uskupení armády je třeba asi 48 rušičů.

Proto bylo navrženo upravit organisaci praporu tak, aby byl s to řešit všechny hlavní úkoly bez velkého manévru uvnitř praporu a při zjednodušeném velení.

Při útočné operaci na několika směrech se protiradiotechnická opatření podstatně ztíží a bylo by potřeba počty rušičů podstatně zvýšit. Ochrana je možno řešit jedině s použitím nových rušících prostředků nezávislých na směru letu nepřátelských letounů.

Rovněž při řešení technických problémů se dospělo k četným zajímavým závěrům, z nichž je nutno uvést:

Z hlediska všesměrového zarušení palubních radiolokačních zaměřovačů je třeba se zaměřit na vývoj výkonných rušičů, popřípadě vybavených směrovými anténami, pomocí nichž bude možno vytvořit tak silné elektromagnetické pole, aby rušící signály byly přijímány celou vyzařovací charakteristikou palubních zaměřovačů používaných v současné době nepřítelem.

Současnému taktickému požadavku, aby rušení bylo účinné v prostoru o poloměru 40 km, odpovídá zvýšení výkonu rušičů nejméně na 600 W.

Dosavadní koutové odražeče jsou neúčinné proti radiolokátorům, které používají kruhové polarisovaných vln, proto je třeba se zaměřit na vývoj koutových odražečů s dielektrickými deskami nebo použit jiných metod, jež umožní účinnost koutových odražečů i proti uvedeným radiolokátorům.

K ztížení průzkumu vlastních radiolokačních prostředků je navrhováno vybavit každý vlastní radiolokátor šumovým rušičem o výkonu asi 50 W se všesměrovým vyzařováním, kterým by bylo možno překrýt všechny postranní smyčky vyzařovací charakteristiky a tím omezit průzkum jen na hlavní smyčku vyzařovací charakteristiky.

5. Dále se naše vojenskovo vědecká konference obírala problémy dělostřelecké a letecké přípravy při útoku z chodu s použitím zbraní hromadného ničení při omezeném počtu dělostřelectva a dospěla ve svém jednání k těmto závěrům:

Při hodnocení vlivu charakteru nepřátelské obrany na dělostřeleckou přípravu ztěžuje byl brán v úvahu zvýšený počet čet v pěší divisi armády USA, což se projeví i ve zvýšených počtech hlavních, záložních a klamných ohnisek odporu a tím také i ve zvýšeném počtu dělostřelectva nebo atomové munice potřebných k jejich ničení a umlčování. Dále bylo vyhodnoceno, že asi $\frac{2}{3}$ z celkového počtu dělostřeleckých hlavních nepřítelů jsou dalekonosné a mohou působit na vzdálenost 15 až 20 km od předního okraje.

Pokud jde o délku a strukturu dělostřelecké přípravy, dospěli účastníci konference k názoru, že bude velmi rozdílná někdy i v rámci armády u jednotlivých svazků a bude zcela závislá na způsobu rozvinutí útočících sil z chodu a na množství přidělené atomové munice. Na délku a strukturu dělostřelecké přípravy bude mít vliv především úkol umlčet dalekonosné, atomové a reaktivní dělostřelectvo nepřítelů.

K použití vlastního letectva v rámci přípravy ztěžuje prakticky může dojít 20 až 30 minut po vlastních atomových úderech. K provedení všech přípravných prací a přísunů je u dělostřelectva armády třeba 6 až 8 dnů, to znamená, má-li být dodrženo požadavek zachovat délku přípravného období armády 4 až 6 dnů, musí část úkolů při přípravě činnosti dělostřelectva armády převzít front.

Protitankového dělostřelectva a tanků používat v dělostřelecké přípravě co možná jen k přímé střelbě.

Při zkoumání možnosti použití chemického střeliva za dělostřelecké přípravy útoku s rozvinutím sil z chodu vyzněl závěr v tom smyslu, že jsou velmi omezené. Výhodnější použití chemického střeliva se naskýtá za boje v hloubce nepřátelské

obranu při zdolávání jednotlivých obranných postavení a částečně v boji s nepřátelským dělostřelectvem při současném použití tříštvivého střeliva.

Při řešení otázek protiletadlové dělostřelecké obrany shodli se účastníci konference v tom, že středorážní protiletadlové dělostřelectvo s dosavadními takticko-technickými vlastnostmi ztratilo svůj význam a že je třeba přikročit co nejdříve k jeho nahrazení protiletadlovými řízenými střelami.

Navrhují k vševojskové armádě včlenit útvar protiletadlových řízených střel. Malorážní protiletadlové dělostřelectvo neztrácí svůj význam. Navíc je třeba k dělostřeleckým útvarům zvláštního určení, k dělostřeleckým oddílům řízených střel a velitelskému stanovišti vševojskové armády organicky přičlenit jednotky (útvary) malé ráže k trvalé a přímé obraně ve všech fázích operace. Vševojskové armádě přidělovat jako posilové prostředky jen dělostřelectvo malé ráže. Protiletadlové dělostřelectvo vševojskových svazků zavést jako samohybné. Z protiletadlových řízených střel organisovat armádní protiletadlovou dělostřeleckou skupinu řízených střel k obraně úderného uskupení, druhého sledu a jiných významných objektů.

6. Velmi aktuálním problémem se zabývali ti soudruzi, kteří řešili bojové zabezpečení bombardovacího letectva proti protiletadlovým řízeným střelám a proti stíhačům vyzbrojeným řízenými raketami.

Po důkladném rozboru všech taktických i technických hledisek uvedeného problému shodli se na těchto závěrech:

Hlavním druhem bojového a operačního zabezpečení činnosti bombardovacího letectva proti řízeným střelám zem—vzduch, vzduch—vzduch jsou protiradiotechnická opatření. Zároveň je však třeba konstatovat, že s dosud známými prostředky nelze dosáhnout uspokojivých výsledků a že je třeba zaměřit výzkum na nalezení účinnějších prostředků jak radiotechnického průzkumu, tak i účinnějších prostředků působení na jednotlivé ovládací systémy protiletadlových řízených střel a řízených střel vzduch—vzduch.

Na používání řízených střel zem—vzduch a vzduch—vzduch je nezbytné provádět bombardovací údery hromadně větším počtem malých skupin učených do šířky, do výšky a do hloubky a z různých náletových směrů. Bojové sestavy rojů (letek) volit rozestavené s rozstupy a vzdálenostmi mezi letouny v rojích nejméně 80 až 100 m. Uvedené úderné skupiny zabezpečit proti nepřátelským radiotechnickým prostředkům zvláštními letouny nebo skupinami letounů—rušičů. Zároveň vysílat demonstrační skupiny s aktivním i pasivním rušením.

Při volbě trati a profilu letu brát v úvahu systém rozmístění základů protiletadlových řízených střel a koridory činnosti letectva nepřítele nad jeho územím. Proti blízkým cílům uskutečňovat bombardovací údery v malých výškách se shozem atomových pum při stoupavém letu.

Bombardovací letouny je třeba vybavit varovným zařízením k zjišťování letounů ve všech směrech. Do jejich výzbroje zavést řízené střely vzduch—vzduch s možností jejich odpálení pod velkým úhlem ke směru letu. Pro obranu zadní polosféry použít rotačních raket. Vybavit bombardovací letouny vhodnými prostředky k vytváření klamných infračervených cílů.

K obraně proti řízeným střelám také využívat manévru rychlostí, výškou a kursem s maximálním využitím oblačnosti, jakož i rušení nepřátelského systému velení a navedení letectva.

Ochrana bombardovacího letectva stíhacím letectvem je možná jen při rychlostech do 700 km/hod. I tak je však třeba upravit učenění a rozmístění doprovodných stíhačů na větší vzdálenost proti nepřátelským stíhačům provádějícím zteč po křivce zteče a velkými rakkursy (4/4).

Při rychlosti letu větší než 700 km/hod. není stíhací doprovod účinný. Stíhací letectvo musí použít jiných forem, jako

- izolace trati letu bombardovacích letounů časově sladěnou činností na souběžných tratích,

- aktivní činností proti nepřátelským stíhacím letounům na jejich letištích, proti prostředkům velení a navedení stíhacích letounů, zejména těch, které jsou vyzbrojeny raketami vzduch—vzduch.

Z toho, co bylo uvedeno, je zřejmé, že stíhací ochranu je třeba v soudobých podmínkách chápat jako méně podstatnou část celkového bojového nebo operačního zabezpečení bombardovacích letounů. Mezi neúčinnější způsoby zabezpečení bombardovacího

letectva patří nepřetržitě a soustavně ničení prostředků pozemní PVO a stíhačů nepřítele v rámci boje o nadvládu ve vzduchu.

7. Naše konference se také zabývala otázkami ženíjního zabezpečení svazků a útvarů úderného uskupení vševojskové armády za přesunu a při rozvíjení k průlomu připravené obrany nepřítele z chodu a otázkami protiradiolokačního maskování.

Pro ženíjní vybudování prostorů rozvinutí jeví se na základě provedených kalkulací nereálný požadavek vybudovat ochranné okopy pro veškerou živou sílu a bojovou techniku svazků úderného uskupení. V příznivých podmínkách je možno se zaměřit na vybudování ochranných okopů pro živou sílu a část bojové techniky praporů 1. sledu pomocí trhavin a ženíjních strojů až před samým příchodem jednotek. Konference proto navrhuje prakticky přezkoušet možnosti zřizování ochranných okopů pomocí trhavin a ženíjních strojů až přímo před jejich zaujetím vojsky a získat tak potřebné kalkulační údaje.

Při řešení otázek zřizování cest pro vyvedení svazků úderného uskupení ze vzdálených výchozích prostorů k přednímu okraji dospělo se k závěru, že převážná většina cest bude tvořena pomocnými cestami, což dosud vyžaduje značného množství ženíjních sil a prostředků a kromě toho nedovolí překročit rychlost přesunu přes 10 až 12 km/hod. Je proto třeba se zaměřit na vyřešení otázky komplexní mechanizace silničních prací, na zavádění lehkých přenosných prvků pro zpevňování vozovek a chemisací silničních prací.

Při řešení otázky cest při průlomu nepřátelské obrany na několika směrech dospěli soudruzi k závěru, že vzhledem k širším útočným pásmům armády i svazků jsou podmínky pro splnění uvedeného úkolu příznivější.

Regulaci na průchodech v zátarasech vlastních i nepřítele ponechat vševojskové pořádkové službě a technické zabezpečení průchodů ponechat ženíjním jednotkám.

Podle názoru účastníků konference náleží povinnost přímé organizace a řízení ženíjních prací v prostoru rozvinutí zásadně štábu armády určené k provádění průlomu. Proto není-li útočící armáda v dotyku, je třeba, podle jejich názoru, předstoupit operační skupinu štábu náčelníka ženíjního vojska útočící armády k štábu armády v dotyku. Povinností této skupiny je připravovat potřebná nařízení pro ženíjní zabezpečení a sledovat jejich správné a včasné plnění.

Při posuzování všech možných variant provedení útočné operace z chodu dospělo se k závěru, že z ženíjního hlediska není výhodná ta varianta, kdy vojska se propracovávají z čáry 4 až 5 km od předního okraje na přední okraj systémem zákopů. Předpokládá to poměrně silně rozvinutý systém zákopů, to znamená také delší přípravnou dobu a na druhé straně uvedený způsob útoku do značné míry snižuje ráz a výhody útoku z chodu.

Při diskusi o otázkách maskování se soudruzi shodli v tom, že je třeba vojska cvičit v zavádění útvarů do vyčkávacích prostorů s cílem maximálního utajení odstraněním demaskujících příznaků vjezdů a maskováním ženíjních prací.

Navrhuje se vyřešit universální masky bojové techniky, které by pohlcovaly rádiové vlny, nátěrem a dekoračními prvky deformovaly tvar bojové techniky a usnadnily tak po případném jednoduchém doplnění místním materiálem maskování bojové techniky za pohybu i při zastávkách.

Bylo doporučeno organizovat dvoustranná cvičení ve všech ročních obdobích s důrazem na průzkum a maskování. Kromě toho bylo navrženo rozšířit organizaci speciálních maskovacích jednotek u ženíjních brigád.

Účastníci konference navrhuji rovněž doplnit vojska maskovacími prostředky pro běžné maskování v různých ročních obdobích a usnesli se, aby ženíjní fakulta VTA AZ vypracovala do konce roku 1958 požadavek na vybavení jednotek maskovacími prostředky.

V učebních programech učilišť podstatně zvýšit důraz na výcvik v maskování.

Závěr

Nebýlo možno v této zprávě popsat a vysvětlit všechny výsledky naší vojenskovědecké konference. Cílem této zprávy je jen upozornit čtenáře Vojenské mysli na hlavní otázky, které byly předmětem jednání naší konference, a na hlavní závěry z jejího jednání. Stejně tak jako v loňském roce vydá i letos VTA AZ zvláštní číslo Sborníku, v němž budou zveřejněny všechny hlavní referáty, diskusní příspěvky a závěry z letošní konference.